

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ

Δημήτρης Χρηστάκης

Εκεί που πηγαίναμε είδαμε έναν πετροπελεκητή. Ο πετροπελεκητής εσμίλευε την πέτρα στον ήλιο. Ένας, που του άρεσαν οι σμιλεμένες πέτρες πλησίασε και τον ρώτησε για την τιμή της δουλειάς του. Ο πετροπελεκητής δεν απαντούσε, μα τ' αυτιά των ματιών της γυναίκας του που 'στεκε παραδίπλα άκουγαν και αυτή μας έκαμε την ιστορία για το πως μίλησε αυτός που του άρεσαν οι πέτρες κι ο άντρας της, χρόνια πολλά, πριν η μετά τα σμιλέματα, όταν επήγαμε να βρούμε τον πετροπελεκητή.

Πριν η μετά, μας εξήγησε η καλή γυναίκα, δεν έχει σημασία. Άμα αγαπάς μπορείς κι ακούς πράματα που δεν λέγονται και πράματα που θα ειπωθούν και πράματα που ειπώθηκαν και τα πήρε ο άνεμος, γιατί ο άνεμος λέει και λέει και ποτέ δε λέει τα ίδια πράγματα. Ο άνεμος λέει πάντα όλα όσα έχει πάρει και δείχνει σ' όσους έχουνε μάτια στ' αυτιά τους τι θα ειπωθεί, μας έλεγε η γυναίκα, λες και μίλαγε για τον κήπο της. Βλέπεις, έλεγε η γυναίκα, ο άνεμος πατέρα έχει τον ήλιο και οι άνθρωποι που αγαπούνε έχουνε συνηθίσει να μην περιφρονούνε και πλουτίζουνε με τις πνοές του άνεμου την ομορφιά τους και με τη ζέστη του ήλιου χτίζουμε τα σπίτια τους και γεννούνε τα παιδιά τους στ' όνομα του Πατέρα και του Γιου και της Πνοής της Άγιας. Τι νομίζεις; αυτοί που αγαπούν, Πατέρα και Γιο και Πνοή Άγια, στον άνεμο σαν Ένα τα βλέπουν και στο φως σαν Ένα τα ακούν και την πέτρα σμιλεύουν για να ευχηθούν και όχ να την ανταλλάξω. Οι ευχές δεν είναι, βλέπεις, σαν την άμμο, να τελειώνουν σαν τις χαρίζεις, μα σαν τα τραγούδια που τ' ακούς και τα τραγουδείς.

Ας είναι, μα τι μας είπε η γυναίκα του πετροπελεκητή για τον άντρα της, το μεσημέρι εκείνο που τον είδαμε. Μας έφερε το δίσκο με τον καφέ και το νεραντζάκι και το κρύο το νερό και κάθισε στην αυλόπορτα που έβλεπε στην αυλή κάτω από την κληματαριά και μας έλεγε.

- Ο άντρας μου δούλευε, σαν κάθε μέρα, την πέτρα κι' άκουγα το πρόσωπο του να σιγολαλεί ιδρωμένο, Άνοιξη καιρού ήτανε, θυμάστε δα του Λόγου σας, τ' αρέσει Ελόγου ντου να δουλεύει στον ήλιο και δεν ακούει και δε μιλεί σα δουλεύει. Τον άκουγα λοιπόν,

***Άκρα ταπείνωση κι' Ανάσταση
κι η Πέτρα γυμνώνεται στις σμίλης το χτύπημα.***

.....
να λέει όταν ήρθε αυτός που έδειχνε να τ' αρέσουν οι πέτρες. Πόσο τις δίνεις τις πέτρες, μάστορα;

.....
***Το φως στροβιλίζεται, στην καρδιά μου,
το φως ανθίζει
κι η πέτρα το μαθαίνει να το πει,
εσιγολάλιε ο εδικός μου.***

***Πόσο πάει η πέτρα μάστορα; ε μάστορα δεν ακούς; έλεγε αυτός,
Οι φωτεινές ρίζες στην πέτρα μπορούν και σμιλεύονται κι η αγάπη μου θα χαίρεται
το κρύο νερό, στην κούπα, στο χέρι της,
εσιγολάλιε και γέλα ο άντρας μου.***

Ε μάστορα, θαρρώ πως εκουφάθηκες.

είπε ο άνθρωπος και γύρισε να φύγει. Ο άντρας μου κουρασμένος από την κουβέντα άφησε τη σμίλη και πήγε να μου φέρει ξύλα να μαγερέψω.

Η γυναίκα ήτανε όμορφη και μας είπε να κάτσομε να φάμε χόρτα βραστά και χοχλιούς μπουμπουριστούς και κρασί. Εμείς είπαμε πως πολύ ήπιαμε και έχομε δρόμο μπροστά μας μα για να μην την προσβάλομε ήπιαμε μια τελευταία γουλιά ήλιο σ' ένα πελεκούδι πέτρα, τη χαιρετίσαμε και μετρήσαμε το δρόμο.